Muște care nu fac miere

Și totuși societatea noastră e departe de perfecțiune. O spun nu pentru că aș pretinde la originalitate, ci pentru că regret profund și amarnic. Nu contest, germenii binelui și ai generozității au rădăcini milenare și-n sîngele nostru, dar tot cam atît de vechi, da poate mai noi, sînt rădăcinile altor calități umane, care-s numeroase, mai penibile și, pare-se, ne mînă spre pierzanie.

Meditez și eu, ca orice om; și să dea Domnul să n-am dreptate. Ceea ce am aflat zilele acestea în unul din raioanele dinspre sud ale Moldovei, la Căinari, mă face să cred că falsul și reaua-credință ne-au luat ca niște valuri, pe sus, și zadarnic încercăm să ne agățăm de o proptea salvatoare.

Uitați-vă, dacă aveți timp, la copiii din această fotografie. Tații lor au plecat în bătălie, să-și verse sîngele pentru ce a mai rămas din biata noastră țară. Desigur, nu-s toți copiii bărbaților, care la chemare au luat arma în mîini. Așa cum ne-a informat Alexandru G. Sîrbu, președintele executivului din acest raion, din localitățile căinărene s-au dus să-și apere vatra strămoșească peste trei sute de oameni, inclusiv părinții copiilor din imagine. Chiar dl președinte i-a instruit atunci cînd au purces, convingîndu-i că lupta nu-i o defilare la paradă, ci o confruntare cu elementele colonizatoare ale fostului imperiu rus, a căror sete feroce de acaparare nu se potolește fără sîngele fostelor popoare colonizate. Gruzia, Țările Baltice, Moldova sînt un exemplu în acest sens și nici un Rutkoi, nici un Stankevici, nici o Mitkova, dimpreună cu tot mîncinosul Ostankino, nu vor reuși să-nvăluie adevărul într-o perdea de fum. Nu le-a reușit în Ungaria, nu le-a reușit în Ceho-Slovacia în Afganistan, unde s-au băgat ca niște hoți de drumul mare, — nu le va reuși nici în fostele colonii.

Sîngele nevinovat însă se varsă și azi pe-acest pămînt. Și de-aceea am rămas mut, cînd am aflat că din peste trei mii și jumătate de refugiați din zona conflictului, stabiliți acuma în localitățile Căinarilor, circa cinci sute sînt bărbați în stare să răstoarne munți. Aceștia n-au rămas pe linia întîi să-și apere casele și vatra, ci au dat bir cu fugiții, uitînd de cinstea și onoarea de bărbat. Adică conștiința adormită le-a sugerat că trebuie s-o facă alții pentru dînșii, ci nu ei înșiși.

Rușine să le fie! — am putea exclama noi, dar în niște cugete infecte exclamația nu va avea nici un ecou. Precum nu va avea nici strofa marelui nostru bard:

«Rușinea-i o rugină pe arma de viteaz
Un vierme ce mănîncă albeața din obraz».

Poate de aceea că bardul a fost interzis la Bender și peste Nistru. Dar nu e o scuză pentru cei cinci sute de ființe de gen masculin care nu-s cu vrăjmașul, deoarece se tem pentru pielea proprie, dar nici cu noi, deoarece preferă să li se dea totul de-a gata, inclusiv

libertatea. Iată de ce ziceam că viciile, semănate în noi de nomazi, s-au cuibărit în generațiile noastre mult mai bine decît noblețea și mărinimia, spiritul de sacrificiu.

Apropo de cei cinci sute de bărbați refugiați. Dl Sîrbu m-a informat că la rușinea de-a arăta dosul în fața dușmanului se mai adaugă una ce nu admite nici o calificare: ei refuză să lucreze în gospodăriile agricole din Căinari, care i-au adăpostit și-i hrănesc pe gratis, preferînd să facă plajă pe malurile răcoroase ale bazinelor de apă. Cu ce se deosebesc de muștele care nu fac miere?

Și țara să verse sînge pentru acest soi de fii? Părinții copiilor din imagine să-i apere cu prețul vieții?

Ion BATRINU.

Foto de Andrei MARDARE.